имать благородна душа. Не-търпятъ никакви оскърбления на чест та си и отмъстяватъ съсъ скърбъ такива оскърбления... Българитѣ, прибавя той, нѣсъ приятели съ турцитѣ, а стоятъ дружитѣ християнски народности съ добри и искрени. Но тѣхни тѣ владѣтели — турцитѣ, не се относятъ съ тѣхъ, както заслужватъ, макаръ съ тѣхна помощь и да съ покорили всичко, което владѣятъ въ Европа. Отъ трудѣ десетина години, завѣвѣрва Дрордфичъ, притѣсненията отъ сърбитѣ и спахиитѣ съ станали вече насъсни, на балканский полуостровъ всичко се извѣнило, и българитѣ, заключава той, съ нетърпѣние чакатъ да нахлуятъ християнскитѣ войски и готови съ да изгонятъ всички турци въ земята си.[14])

Тѣзи думи на Дрордфича не бѣли трудни приказки ~~отъ полова страна~~, нито думи нескаани за похвала само и ласкания на българитѣ, нито на ~~сърбитѣ~~ българитѣ ~~отъ страна~~ на българитѣ бѣлѣ просто само хвалѣве и на хвалѣве; то бѣло гордѣо чувствѣве на цѣлъ народъ и нетрѣпѣливо желѣние да се борятъ, да мрятъ и да трѣятъ за свобода та си. Послѣдовавитѣ на скоро ~~тоа~~ събития показватъ, че надеждитѣ български народъ не бѣлъ лица съ вѣдѣлъ изнурѣвалъ и изнемощѣлъ духомъ; ~~—~~ напротивъ въ страданія та си, той се насмѣлъ да влѣзе сношенія съ турцитѣ, ~~тоа ~~ въ това време когато тѣ бѣлѣли на върхътъ на могѣществото си ~~на славата си, като не тѣ бѣлѣли~~ и цѣла Европа трѣпѣрна отъ тѣхъ, българитѣ ~~се~~ надѣяли съсъ своята си смѣла да ~~тѣ бѣлѣлятъ~~ спрѣмятъ турската сила и да си извоюватъ свобода и самостоятелность; ~~въ~~ въ времето отъ обѣча на извѣстнитѣ имъ народи, ~~на~~ извѣстение се надѣяшо и помѣкалъ ~~да~~ Европа и тѣхъ ~~атиратъ~~ това ~~ратолю~~ бѣло на строение; ~~тоа~~ ~~тоа~~.

14) Период. сост. I. 44, 59.